

25.000

El Comitè Executiu Sindical de Barcelona ha fet públiques unes dades laborals que inclouen el nombre d'obriers en atur forçós a la «província»: passaven de vint-i-cinc mil en acabar l'any 1974.

Vet aquí una xifra que convida a establir comparances. Vint-i-cinc mil són la quantitat mínima de persones que calen per a formar una Associació política. Darrerament, tota la premsa del país dedica una gran atenció als moviments tàctics i estratègics encaminats a constituir aquestes lligues que hauran de preparar —segons els bons propòsits i la bellesa de les intencions— el futur del Regne. Les maniobres en profunditat i la cautela exploradora dels padrins contrasten amb l'escepticisme popular. La gent s'ho mira de lluny (encara que rebi de prop) i adopta el posat d'una comparsa recelosa, escaldada, amb uns dubtes alimentats per pesades llores històriques. El ciutadà corrent sap que, cada vegada que li han ofert d'obrir una porta, li han picat els dits així que ha insinuat el gest d'allargar la mà per abastar el pom. Sempre hi ha hagut més por dels corrents d'aire que no pas unes

veritables ganes de donar pas.

Però aquests vint-i-cinc mil obrers parats tenen uns motius especials per a sentir-se integrats en un bloc solidari. Enmig de la vaguetat ideològica que obliga a inventar noms substitutius i a encastar etiquetes flamants a productes decrepits (en un clima de política-ficció), l'angoixa d'aquests vint-i-cinc mil treballadors sense feina se'ns apareix com a tremendament real. Els seus drets en perill, l'amenaça sobre els seus interessos més immediats i les seves temences tenen més força —en estat latent, per ara— que qualsevol promesa formulada pels associadors autoritzats. És del tot improbable que els 25.000 parats decideixin de formar una Associació política, i és segur que si se'ls acudís de fer-ho no els ho permetrien; tanmateix, tots els grups en formació els hauran de tenir en compte, perquè fins i tot sense programes ni proclames, amb la seva obligada inactivitat, pesen d'una manera terrible damunt la consciència del país.

PERE CALDERS